

JONÁŠ –

nespokojený prorok

Shawn Brummund

Z RÁJE
DO RÁJE 4. 2022 | Příloha

IMPRESUM

Příloha k časopisu *Z ráje do ráje* 4 2022

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství - Ráj
Juřicová Marcela
Lubenská 630
73911 Frýdlant nad Ostravicí

Tel.: 00420 773 068 047
E-mail: jaromar66@vodafone.de
jaromar66@volny.cz
redakce@zrajedoraje.cz

IČ: 02291959
MK ČR E 15637; ISSN 1801-0059

Layout: Waldemar Laufersweiler

JONÁŠ – nespokojený prorok

Kazatel: Shawn Brummund

Než se ponoříme do studia - pomodleme se:

„Drahý Otče v nebesích, děkujeme Ti za nádhernou naději, kterou máme jako padlé lidstvo, že máme věčného Spasitele, který dobrovolně sestoupil na zem a stal se člověkem; zemřel na kříži, slavně vstal z mrtvých a teď slouží jako náš Velekněz v nebeské Svatyni. Bože náš, my k Tobě přicházíme a prosíme Tě, abys nás vedl při studiu, a vyučoval nás Svým Duchem, když budeme studovat o proroku Jonášovi. Pomoz nám, abychom dobře porozuměli duchovním lekcím, které se v tomto příběhu nacházejí. Posiluj naši víru a vyučuj nás. O to Tě prosíme v Ježíšově jménu. Amen.“

Když se řekne „Jonáš a velryba“, může to vyvolat mnoho různých představ, obrazů a souvislostí v myslí mnoha lidí – nejen u adventistů sedmého dne, u křesťanů obecně, ale i u běžných Američanů, Kanaďanů, Evropanů a jiných, kteří mají křesťanské dědictví. Nebo také u lidí, kteří třeba ani nechodí do kostela, a nejsou věřící.

Známý je nejen „Jonáš a velryba“, ale například také Bileám a oslice, která promluvila. A dále je zde i jiný muž starověku, jménem Noé. Ten kdysi sestrojil největší loď, která byla do té doby postavena, a každý živočišný druh, který tehdy existoval, do ní vešel.

V písmu jsou různé příběhy, které dnes připadají jako pohádky většině lidí. Máme tendenci omezovat Pána Boha, Jeho schopnosti a Jeho moc. Máme přirozený sklon snižovat věci na naši úroveň a přizpůsobovat je našim schopnostem, naší moci a intelektu.

Většina lidí, které dnes potkáte na ulici, sice tyto příběhy zná, ale považují je za alegorie, pohádky a mýty, které se vyskytují v Bibli. To nám ukazuje, že musíme být velmi opatr-

ní, v přístupu k podobným biblickým příběhům. Nejsme schopni pochopit je svým rozumem a připadají nám až směšné, protože je nedokážeme vysvětlit vědeckými metodami.

Známý americký evangelista, Billy Graham, musel během života odpovídat na otázky různých novinářů a médií. A jednou mu řekli: „Neříkejte nám, že skutečně věříte, že Jonáše spolkla velká ryba a o tři dny později ho vyplivla někde na pláži. To přece není možné, aby to byl skutečný historický příběh skutečného člověka. Vždyť jistě chápete, že něco takového se nemohlo stát.“

A Billy Graham odpověděl: „Když to říká Bible, tak tomu věřím. A nejen to. Kdyby Bible říkala, že to byl Jonáš, kdo spolkl velkou rybu, tak bych tomu také věřil.“

Musíme si dávat pozor, abychom nesnižovali na naši úroveň pravdy a příběhy, které nám Bible odhaluje.

Bůh je daleko větší než velryby. Bůh je daleko mocnější než Jonáš a než my. Přesahuje vesmír, je věčný. On je Alfa a Omega. On je Všemohoucí, Všudypřítomný, Všemocný a může dělat úžasné věci, které věda nebude nikdy schopná vysvětlit, jako např.

jak Bůh nastražil rybu ve správnou dobu, na správném místě, ze správného důvodu. A tato ryba měla schopnost uchovat po tři dny život lidské bytosti ve svém břiše.

To si neumíme vysvětlit a zřejmě to ani v budoucnu nikdy nedokážeme. Na tom však nezáleží. Pointa je v tom, že Bůh říká:

Iz 55,9: „Neboť jako jsou nebesa vyšší než země, tak jsou mé cesty vyšší než cesty vaše a má myšlení vyšší než myšlení vaše.“

Budme tedy opatrní, když narazíme na takové, pro nás neuvěřitelné příběhy. Je životně důležité, abychom je nezpochybňovali.

V evangeliu podle Marka Ježíš řekl:

Mk 10,27: „U lidí je to nemožné, ale ne u Boha. Neboť u Boha je možné všechno.“

Mnozí z nás tento verš umí nazpaměť, a to je dobře. Všichni bychom si měli tento Ježíšův výrok zapsat do srdce. Ježíš zde sice hovořil na jiné téma, ale tento princip je platný vždy, ať už se jedná o cokoliv.

Knihy Jonáš a zkušenost, kterou měl

tento prorok s Bohem, je pravdivá. A to je to zásadní, co musíme pochopit.

Bible je plná záznamů o tom, jak Bůh manipuloval přírodou, aby splnila Jeho záměry.

Znamení, divy a zázraky

Když jsem se připravoval na toto studium, zkoumal jsem to víc do hloubky. My tyto události nazýváme „znamení“, „divy“ a často také „zázraky“.

Co je to zázrak? Zázrak je fenomén, který se stane v naší realitě a je nevysvětlitelný vědeckými metodami. Přesahuje každou vědeckou metodu a přírodní zákony tak, jak je známe.

Musíme však pamatovat, že Bůh je mocnější, než přírodní zákony. On tyto zákony stvořil a není jim podřízen tak, jako my.

Bůh je mocnější, než tyto zákony a převyšuje je. A proto, když uvažujeme o těchto příkladech v Bibli, vidíme, že Bůh vykonal mnoho zázraků, nejen v životě Jonáše. I jako křesťané se můžeme dívat na knihu Jonáš a říct: „To už je opravdu přitažené za vlasy. Bůh to jistě neudělal doslova takto. To musí být alegorie. Něco ta-

kového se v historii zcela určitě nestalo.“

Nikoliv. Bible je plná takových zázraků. Podívejme se na deset příkladů.

1. Ježíš proklel fíkovník. Všichni tento příběh známe. Krátce předtím, než byl ukřižován, Ježíš šel do Jeruzaléma. Měl hlad a uviděl fíkovník, který však nenesl žádné ovoce a řekl mu:

Mt 21,19: „Ať se z tebe již nikdy ovoce neurodí!“ A fíkovník ihned uschl.

V celém Písmu Bůh používá strom, a často právě fíkovník, aby představoval Izrael. A tento fíkovník měl mnoho listů a vypadal, jako by nesl plody, avšak žádné ovoce nenesl. Stejně tak i Izrael se honosil náboženskou okázalostí, ale neměl žádné plody. Ježíš tedy použil fíkovník jako symbol pro Izrael, který odmítl Božího Syna, Mesiáše.

Druhý den ráno, když šli kolem, fíkovník byl uschlý od kořenů.

Bůh použil přírodu, aby dosáhl svého cíle a předal poselství učedníkům.

2. Chrámová daň, která byla nalezena v ústech ryby.

Nevím, jak vy, ale já jsem dřív velmi rád rybařil. Během let jsem ulovil mnoho ryb, ale nikdy jsem nenalezl minci v ústech žádné z nich. A jsem si jist, že Petr, který vylovil rybu s mincí v ústech, nikdy předtím, ani nikdy potom takovou rybu nechytil.

Bůh ovládl přírodu, aby zajistil, že tam bude v pravou chvíli ta správná ryba s mincí v ústech. Kladu si jen otázku, kdy jí Pán Bůh minci chrámové daně do úst dal, jestli to bylo předtím, než byla ulovena, nebo až potom.

Proč se to stalo? Protože Ježíš chtěl na něco upozornit představeného synagogy. Tímto způsobem Bůh ukázal, že Ježíš je Alfa a Omega, první a poslední. On je Bůh.

3. Jednou byl Ježíš na lodi na Galilejském jezeře, když vypukla bouře.

Byla to taková bouře, že dokonce i zkušeni námořníci a rybáři jako Petr, Ondřej, Jakub, Jan a další byli vyděšeni a báli se o život. Ježíš vstal, vztáhl ruku a řekl: „Šalom.“ Vítr se okamžitě utišil a rozbouřené vlny se proměnily v klidnou, tichou hladinu.

Ježíš opět ukázal Svým učedníkům,

že není obyčejným člověkem, jak by se mohlo na první pohled zdát.

4. Kromě toho Ježíš během Své služby by nejednou vzkřísil mrtvého. Bůh tedy ovládá i přírodu, aby naplnil Své záměry.

5. Pak se dostáváme na horu Karmel, kde se setkáváme s velkým prorokem Eliášem, když probíhal velký souboj mezi falešným bohem Baalem, kterému se klaněla a kterého uctívala většina Izraele, a Hospodinem, Bohem Izraele, velkým JÁ JSEM. Eliáš se modlil a najednou z ničeho nic sestoupil z nebe oheň. A tento oheň strávil nejen obět, kterou Eliáš položil na oltář, ale pohltil i vodu, která byla na oltáři.

Bůh nevysvětlitelně, nadpřirozeně, zázračně pohnul přírodou, aby splnila Jeho záměr.

6. Dalším příkladem je hořící keř, ke kterému přišel Mojžíš. Kdoví, jak dlouho už keř hořel, ale nebyl ohněm stravován. V prostředku keře v ohnivém plameni, se zjevil Hospodinův anděl. A pak se z tohoto keře ozval hlas.

Bůh ovládá přírodu. On je živý Bůh a převyšuje všechny zákony přírody.

7. Izraelci byli vysobozeni z Egypta, z otroctví, a přišli k nepřekonatelné překážce. Izraelců byly asi 2 až 3 miliony. Před nimi se rozprostíralo Rudé moře. Neměli žádnou loď, nebo čluny, ani záchranné vesty, ale zato měli s sebou stáda dobytka. Navíc je pronásledovala egyptská armáda.

Bůh však ovládl přírodu. Použil vítr a nadpřirozenou mocí rozdělil vody. Vytvořil uprostřed vod stezku a z každé strany stála hradba vody. Něco takového věda nikdy nevysvětlí.

Vědecky nevysvětlitelné jsou i rány, které postihly Egyptany ještě předtím, než Izraelci přišli k Rudému moři.

Např. domy byly plné žab, které se najednou objevily. Egyptané uctívali boha žab a Bůh jim řekl: „Přišel jsem uvalit soud na vaše falešné bohy.“

Řekl: „Myslíte, že váš Bůh je bohem žab? Nikoliv. Já jsem Bůh, který vládne celému stvoření, včetně žab.“

Poté, co žáby nadpřirozeně zmizely, přivedl na ně Bůh miliardy komárů. Po komárech zase hejna much.

A pokaždé Bůh říkal: „Vaši bohové jsou falešní. Já jsem Bohem celé pří-

rody. Komáři, mouchy a kobylky jsou moje nástroje.“

8. Další příběh je o proroku Elišovi.

Prorok Eliáš byl vzat do nebe a na jeho místo nastoupil Eliša. Skupina mladíků se mu posmívala a vtom z lesa vyběhly dvě medvědice a rozsápaly 42 posměvačů.

Bůh věděl, že Eliša musí splnit velký úkol a tak pohnul přírodou. Promluvil k těmto medvědicím, aby šly a zachránily proroka. Bůh tedy poslal zvířata v pravou chvíli na dané místo, aby splnily Jeho úmysl.

9. Bůh také použil sršně, aby vyhnal národy, které žily v Zaslíbené zemi před Izraelci.

10. A nakonec v knize Jonáš, si Pán Bůh použil nejen velkou rybu. Ale ve 4. kapitole čteme o stromu, který nadpřirozeně vyrostl přes noc. A pak Bůh poslal červa, aby tento strom zničil.

To je jenom deset příkladů, ale v Bibli je jich mnohem více. Jsem si jist, že každý z vás by mohl uvést dalších deset případů, kdy Bůh nadpřirozeně ovládl přírodu, aby dosáhl svých záměrů.

Proč jsem ale o tom hovořil? Protože dnes zde v Severní Americe žijeme v postmoderní kultuře, kdy se ozývají tisíce hlasů, které nám říkají, že příběh o stvoření v knize Genesis a mnohé další, včetně příběhu o Jonášovi, jsou jen alegorie a nemůžeme je brát vážně a doslova, ale mohou to pro nás být možná teologická, náboženská nebo morální ponaučení.

To však nebyl v žádném případě názor autorů Bible. Ani Ježíš si to nemyslel, protože věděl, že Jonáš byl skutečně člověk. Během Svě služby nemluvil Ježíš o každém člověku, o kterém se píše ve Starém zákoně, ale je zajímavé, že zmínil Jonáše a mluvil o něm jako o někom, kdo skutečně žil.

Klasickým příkladem je Matouš, kapitola 12, kde je psáno:

Mt 12,39-40: „On jim však odpověděl: „Pokolení zlé a cizoložné vyhledává znamení, ale znamení mu nebude dáno, kromě znamení proroka Jonáše. 40 Vždyť jako, byl Jonáš v břiše velké ryby tři dny a tři noci.“

Když o tom uvažuji, tak věřím, že tomu můžu věřit, protože Ježíš použil tuto zkušenost, kterou prožil Jonáš v minulosti, jako symbol Ježíšovy smrti, pohřbu a Jeho vzkříšení.

Když Jonáše spolkla velká ryba, bylo by hezké, kdyby se to bylo stalo v pátek odpoledne. A pak kdyby ryba brzy ráno v neděli před východem slunce připlula k pobřeží Izraele, kde by ho vyplivla na břeh.

Ježíš, tak jako Jonáš je historická postava

A dále je psáno:

Mt 12,40.41: „tak bude Syn člověka tři dny a tři noci v srdci země. 41 Ninivští muži povstanou na soudu s tímto pokolením a odsoudí je, neboť učinili pokání na Jonášovo kázání — a hle, zde je někdo větší než Jonáš.“

Ježíš, který je skutečnou historickou postavou, odkazuje na jinou opravdovou historickou postavu. Řekl: „Tak jako byl Jonáš skutečně, doslova, spolknut rybou a pak o tři dny později byl vysvobozen, tak i skutečný Syn člověka zemře na kříži, bude pohřben a za tři dny bude vzkříšen, a vysvobozen z hrobu.“

A nejen to, ale Ježíš také potvrdil, že tento skutečný člověk, jménem Jonáš, šel do existujícího starověkého města zvaného Ninive a když obyvatelé Ninive uslyšeli jeho poselství, činili pokání a odvrátili se od hříchu.

V prvním verši knihy Jonáš čteme:

Jon 1,1: „Stalo se Hospodinovo slovo k Jonášovi, synu Amítajovu.“

Knihy Jonáš tedy není pohádka. Není to mýtus. Její autor ji uvádí jako „Hospodinovo slovo.“

Hned od začátku vidíme, že Jonáš je představen jako syn Amítajův.

Přátelé, já jsem nikdy nečetl žádnou historickou knihu, ani knihu o historii pro děti, či pro dospělé, kde by hlavní hrdina byl představen s rodinnými vazbami. Knihy tak nezačínají. Proč? Protože toto není pohádka. Je to historický záznam o skutečném člověku, který žil někdy v 8. století př. Kr., a o jeho zkušenostech.

První verš tedy ukazuje, že to je skutečná historická postava, že to je skutečný prorok, který přináší skutečná poselství od Hospodina a pak je předává nejen ve svém království, kterým bylo Severní království Izraele, ale také Ninive, městu v cizí zemi, v Asýrii.

Než si přečteme verše 2 a 3, podívejme se do 2. Královské 14. V této kapitole se setkáváme se záznamem, který opět hovoří o Jonášovi. Není

to tedy bezvýznamný verš, protože nám dává více informací a potvrzuje spolu s prvním veršem knihy Jonáš, že Jonáš byl skutečnou historickou postavou.

2Kr 14,25: „On získal zpět izraelské území od Lebo-Chamátu až k moři Araby, podle slova Hospodina, Boha Izraele, které promluvil prostřednictvím svého otroka Jonáše, syna Amítajova, proroka z Gat-chéferu.“ – Žil ve skutečném starověkém městě v Severním království, které se jmenovalo Gat-chéfer, za vlády Jarobeáma II.

V době, kdy žil prorok Jonáš, Izrael byl už rozdělen na Jižní království, kde byly kmeny Juda a Benjamin a Severní království, kde sídlilo ostatních 10 kmenů.

V tomto verši se tedy říká, že Jonáš žil ve skutečné zemi, kde vládl skutečný král. Byl to opravdový prorok, který nesloužil jen ninivetským, ale dostával i poselství od Hospodina, která předával opravdovému králi Jarobeámovi II.

Důkazy o existenci a o životě proroka Jonáše, jsou tedy jasné.

Jonáš odmítá poslušnost Bohu

Vraťme se do knihy Jonáš a přečtěme si verše 2 a 3:

Jon 1,2.3: „Vstaň, jdi do Ninive, toho velkého města, a volej proti němu, protože jeho zlo vystoupilo přede mne. 3 Jonáš vstal, aby utekl pryč od Hospodina do Taršíše. Přišel do Jafy a našel loď plující do Taršíše. Zaplatil jízdné a nastoupil na ni, aby se s nimi plavil do Taršíše pryč od Hospodina.“

Je zde dvakrát řečeno, že ačkoliv mu Bůh nařídil, aby šel do Ninive, Jonáš odmítl a vydal se přesně na opačnou stranu. Koupil si lístek do té nejbvzdálenější destinace, kam bylo možné jet. Ninive bylo 500 až 800 mil na severovýchod, podle toho, kterou cestou se šlo od místa, kde pobýval Jonáš, a Taršíš byl vzdálen asi 2.500 mil opačným směrem.

Jonáš tedy odmítl poslechnout Pána Boha a odjel do Taršíše. V Bibli není psáno nic o tom, že by v Taršíši měl něco důležitého na vyřízení. Jonáš utekl pryč z Boží přítomnosti. To byl pravý důvod, a proto zaplatil takovou cenu. Chtěl riskovat svůj život cestou po Středozemním moři, aby utekl Pánu Bohu. Jonáš se vzbouřil, protože nesouhlasil s Pánem Bohem.

Celý tento příběh má velikou vypovídající hodnotu. Ukazuje, že i samotní proroci měli své nedostatky a vady charakteru. Byly doby, kdy pochybovali, že Bůh je skutečně tak moudrý, jak se domnívali. A my se tím také občas proviníme.

Pokaždé, když říkáme: „Pane, já vím, že mi říkáš, že toto je ta nejlepší cesta, ale já si myslím, že ta druhá cesta je mnohem lepší.“

To děláme mnohem častěji, než si uvědomujeme, nebo než jsme ochotni si přiznat. Ale měli bychom být schopni se z toho poučit.

A, i když mnohdy odsuzujeme Jonáše, tak tento příběh nám říká, že když naše srdce je upřímné a naše víra je opravdová a autentická; když věříme nejen v existenci Pána Boha, ale věříme Bohu, že nás miluje, stará se o nás a chce pro nás jen to nejlepší a když chceme, aby byl naším Pánem, tak přestože máme různé nedostatky a chyby a neshodneme se s Ním vždy, tak On má s námi nesmírnou trpělivost. Díky Bohu za to.

Jsem si jistý, že Jonáš děkoval Pánu Bohu za Jeho trpělivost po zbytek života, když vzpomínal s hanbou a s lítostí na své počínání. Byla to hořká

zkušenost, které se mohl vyvarovat, ale Pán Bůh ji dopustil, aby ho přivedl zpět na správnou cestu. A to je důležitá lekce, kterou se také musíme naučit.

Bůh nás povolává

Bůh někdy po nás chce, abychom udělali věci, do kterých se nám vůbec nechce. Někdy může někomu říct: „Chci, abys šel do nějaké rozvojové země a strávil tam příštích 10, 20, nebo 30 let, a pracoval pro lidi, kteří v té zemi žijí.“

Ale vy neznáte jejich řeč, ani jejich kulturu. Jejich jídlo je úplně jiné, než to u nás. Když jste zvyklí na život v naší části světa, tak je to obět vyjet do vzdálené rozvojové země. Je to obět v osobní rovině i z hlediska pohodlí. A Bůh nás někdy povolává, abychom šli jako misionáři na místa, kam se nám vůbec nechce jít.

Měli bychom tam však jít, abychom žili mezi lidmi a zkusili si jejich životní podmínky, a mohli jim přinést dobrou zprávu o Ježíši a naději evangelia.

Někdy nás tedy Pán Bůh vyzve, abychom udělali něco, z čeho nejsme vůbec nadšeni, stejně jako se to sta-

lo Jonášovi. Jindy nás Pán Bůh volá, abychom poukázali na hříchy lidí, kteří mají větší autoritu než my. To není jednoduchý úkol, ale Bůh nás čas od času povolá, abychom dělali věci, které bychom se jinak neodvážili udělat.

Pán Bůh mě a mou rodinu jednou povolal, abychom jeli sloužit na daleký sever, na Aljašku. To mě vůbec nenadchlo. Ale když jsme zvažovali okolnosti a Boží Prozřetelnost v našich životech, porozuměli jsme, že Pán Bůh tam má pro nás práci.

Bůh nás někdy posílá do vzdálených míst, protože má s námi určitý záměr, a chce, abychom tam pracovali na Jeho díle. A když Ho poslechneme a odevzdáme se Mu, nalezneme pokoj.

V minulosti jsem slyšel od mnoha kazatelů, že jim Pán Bůh už během studia říkal: „Chci, abys byl kazatel.“ A oni odpověděli např.: „Ale já chci být zubařem“ a šli studovat medicínu.

Celá desetiletí pak bojovali, aby našli pokoj ve službě, kterou vykonávali v místech, kde žili, ale pokoj nenalezali. A když jsem s nimi mluvil, řekli mi: „Ach Shawne, teprve když jsem se vzdal, svých plánů, našel jsem pokoj v životě. Utíkal jsem od

Hospodina, stejně jako Jonáš, abych se vyhnul povolání, které mi Bůh dal.“

A stejně tak i my často doufáme, že nalezneme pokoj, když utečeme od Pána Boha a budeme ignorovat Jeho volání. Avšak zkušenost a Písmo nám říkají, že tak pokoj nenajdeme.

Jako evangelista a kazatel jsem se setkával s lidmi, kteří bojovali ve svém nitru. Navštěvovali evangelizační přednášky, studovali jsme spolu Bibli a oni věděli, k čemu je Pán Bůh povolává.

Byli si však vědomi toho, že když se Bohu úplně odevzdají a budou Ho následovat, tak v jejich životě vypukne bouře. Věděli, že aby dosáhli pokoj v nitru, budou se muset zříci pokoje ve svém okolí.

Ale, jediný způsob, jak nalézt pokoj v nitru a plně odpočinutí v Kristu, je pochopit, že se přiznou bouře zvenčí.

Někteří jsou však svedeni ďáblem a myslí si, že pokoj v nitru, který dává Bůh, je stejně hodnotný, jako vnější pokoj. Říkají: „Mé děti mě opustí a zřeknou se mě, jestliže budu vždy a ve všem poslouchat Pána Boha.“ „Mí rodiče už se mnou nebudou nikdy

mluvit. Ztratím práci a s tím se nikdy nesmírím.“

Kdykoliv přijmeme Boží pokoj v nitru, přicházejí bouře.

Ježíš pronesl dva výroky, které jakoby si protirečily:

J 14,27: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a není bázlivé.“ – Ježíš nám dává pokoj a odpočnutí v srdci.

Avšak tentýž Pán a Spasitel během Své služby řekl také:

Mt 10,34-36: „Nemyslete si, že jsem přišel uvést na zem pokoj; nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč. 35 Neboť jsem přišel postavit člověka proti jeho otci, dceru proti její matce a snachu proti její tchyni 36 a nepřáteli člověka budou členové jeho domácnosti.“ – Proč? Protože On věděl, že přináší pokoj do nitra člověka. Avšak přijetí tohoto pokoje, jehož podmínkou je plné odevzdání se a podřízení Ježíši Kristu, přinese bouři zvenku.

A tak stejně jako Jonáš, se můžeme ocitnout v situaci, kdy budeme bojovat mezi těmito dvěma světy.

Ale Bůh říká: „Rozhodněte se pro Mě“, protože Písmo říká: „*Neboť tak Bůh miluje svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. 17 Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby byl svět skrze něj zachráněn.*“ (J 3,16.17)

Přijměte Krista do svého srdce. Rozhodněte se pro Něj a vaše srdce zaplaví pokoj, který předčí všechno, co byste mohli získat ve světě.

Ježíš si neprotirečil, ale řekl nám, že si musíme vybrat buď pokoj, který dává svět, kdy zapíráme svou víru a odmítáme poslušnost Kristu, nebo pokoj v srdci, v němž přebývá Ježíš za cenu bouře se světem.

Naštěstí Bůh jen zřídka kdy dopouští, aby nás spolkla ryba a pak nás vyplivla na břeh moře, abychom našli tento pokoj.

Každý z nás si určitě prožil podobnou zkušenost. I mě musel Pán Bůh zastavit, abych padl na kolena a přijal Ho do svého srdce. V určitém slova smyslu mě také spolkla velryba, ale okolnosti byly jiné. A mnozí z nás mají také podobnou zkušenost.

Bůh opět ovládá přírodu

V prvním verši 2. kapitoly je psáno:

Jon 2,1: „Hospodin připravil velkou rybu, aby Jonáše spolkla, a Jonáš byl v břiše té ryby tři dny a tři noci.“

Mnozí z nás znají tento příběh a četli tuto knihu. Jonáš byl na lodi do Taršíše, a Hospodin seslal na moře velkou bouři. Námořníci zjistili, že za to může Jonáš a ten přiznal, že je to jeho vina a řekl jim, aby ho hodili do moře. Když to učinili, bouře se utišila.

A opět Bůh ovládal přírodu. Nebylo to jen tím, že si použil velkou rybu. Ale seslal i bouři a použil vítr, déšť, mraky, blesky. Později, ve 4. kapitole Hospodin způsobil, že nad Jonášem vyrostl strom a dával mu stín. Druhý den však připravil červa, který strom nahlodal, takže uschl.

Ano, Bůh je vládcem nad přírodou a daleko ji převyšuje.

Jonáš měl několik důvodů, proč nechtěl jít kázat do Ninive. Chtěl je nechat, propadnout soudu. Pravděpodobně znal některé Izraelce, kteří byli umučeni Asyřany. Když Asyřané útočili, byli velmi krutí, dokonce některé lidi stáhli zaživa z kůže, jak měli ve zvyku. V porovnání s tímto zvykem, ukřižování nevypadá tak hrozně. Těžko si představit krutější způsob, jak někoho připravit o život.

Jsem si jist, že Jonáš měl strach, a doufal, že Pán Bůh ninivetské potrestá, jak si zasloužili. Věděl, že když jim bude kázat, tak trestu uniknou. A skutečně, v poslední kapitole čteme, jak se Jonáš rozhněval a řekl: „Já jsem věděl, že to tak dopadne.“

Jon 4,2: „Kvůli tomu jsem chtěl utéct do Taršíše. Vždyť vím, že ty jsi Bůh milostivý a soucitný, pomalý k hně-

vu, hojný v milosrdenství, a slitováváš se nad zlem.“

„Věděl jsem, že když tam půjdu a budu kázat o soudu a pokání, slituješ se a nedostanou to, co dostat měli. Proto jsem tam nechtěl jít.“

Proto Jonáš utekl a spolkla ho velká ryba. V jejích útrobách strávil tři dny a tři noci a modlil se zoufalou modlitbu, která je zaznamenána v kapitole 2. a ve verši 11 kde je psáno:

Jon 2,11: „Hospodin pak promluvil k rybě a ta vyvrhla Jonáše na souš.“

Jonáš byl tedy opět na souši, šel do Ninive a kázal. Ninivetští činili pokání a město nebylo zničeno.

Jonáš se však hněval, protože sám potřeboval růst ve své víře, v lásce a soucitu k bližním – nejen k těm, které miloval, ale i ke svým nepřítelům, jak řekl Ježíš. Jonáš dostal tedy důležitou lekci.

Je snadné pozvat lidi, které máte rádi, vážíte si jich a těšíte se z jejich společenství. Ježíš řekl: „Právě když pozvete lidi, kteří nejsou vítání, tak to z vás dělá křesťany. To je rozdíl mezi křesťanem a nevěřícím.“

Jonáš se to musel naučit ve vztahu k ninivetským. Neměl je rád a pravděpodobně je i nenáviděl. Nemohl se dočkat, až na ně dopadne soud a budou potrestáni.

ADOBE STOCK - JOSH

Ale Bůh mu řekl: „Já ninivetské miluji stejně, jako miluji tebe. Také oni jsou Mé děti, i když se chovají špatně. Neznají rozdíl mezi svou pravicí a levicí. Nemají Písmo, Boží zákon – Deset přikázání – a zaslíbení, jako vy. Ale chci, abys jim přinesl poselství a dal jim šanci.“

A oni tuto šanci využili, ale to jen odálilo soud, který na Asyřany dopadl, stejně jako dopadl i soud na Jonášův národ a na mnohé další.

AMEN.